

РЕШЕНИЕ

№ 1189

гр. София, 05.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 05.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2108** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 124, ал. 1 Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Н. Е. Б. срещу Заповед № НК-002 от 14.02.2011г. на Генералния директор на Националната ветеринаромедицинска служба ,с която, на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл, му е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и Заповед № РН-0020 от 14.02.2011г., с която на основание чл.107, ал.1 , т.3 от ЗДСл му е прекратено служебното правоотношение..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Жалбоподателят поддържа, че направените изводи в заповедта са необосновани, тъй като при изпълнение на служебните си задължение, противно на посоченото в заповедта, е спазвал стриктно изискванията на ЗДСл, включително и задълженията си съгласно длъжностната му характеристика.

В жалбата се съдържа и довод, че изложената в заповедта фактическа обстановка , свързана с факта, че за периода 22 до 26 .11.2011г. Б. не е бил на работното си място, не дава основание да се направи извод за неизпълнение на служебни задължения, тъй като през цялото това време поради липса на интернет в служебния кабинет е работил от домашния си компютър. Като финален довод в жалбата е посочено, че дисциплинарно-наказващия орган не е съобразил наложеното наказание с тежестта и степента на извършеното нарушение. По така изложените съображения, жалбоподателят отправя искане до съда да отмени оспорената уволнителна заповед, ведно със обективно съединеното искане за отмяна и на Заповед № РН-0020 от

14.02.2011г., с която е прекратено служебното му правоотношение.

Ответникът - Генералния директор на Националната ветеринаромедицинска служба, чрез пълномощника си юрс. П., моли жалбата да бъде отхвърлена, като излага съображения за законосъобразност на обжалвания административен акт. Претендира присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от оспорваната заповед жалбоподателят е би назначен на длъжност "главен инспектор" в [община],отдел „Здравеопазване на животните” при РВМС-Б.. На 01.10.2007 г. жалбоподателят се е запознал с длъжностната характеристика за длъжността "главен инспектор – ветеринарен лекар", в т. V от която са изложени преките задължения, а в т.VII - отговорностите, свързани с организацията на работа, управление на персонала и ресурсите.

С докладна вх.№ 2740/10.12.2010г. Началник отдела „Здравеопазване на животните „ при РВМС –Б. уведоми Директора на РВМС-Б., че в продължение на четири поредни дни за периода от 22.11. до 26.11. 2010г. жалбоподателя д-р Б. не бил открит на работното си място, за което му било поискано писмено обяснение, приложено към докладната.

С докладна записка № 2748 от 11.12.2010г. на Директора на РВМС –Б. било приложено на Генералния Директор на НВМС –С. да бъде наложено дисциплинарно наказание на д-р Б. във връзка с невявяването му на работа.

С оглед горното и по повод на докладна записка № 2748 от 11.12.2010г. на Директора на РВМС –Б. със Заповед № РД-11-896 от 16.12.2010г. на Генералния директор на НВМС е образувано дисциплинарно дело № 21 /2010г. срещу жалбоподателя д-р Н. Б. на длъжност „главен инспектор” в [община],отдел Здравеопазване на животните” при РВМС – Б. за извършени от тях дисциплинарни нарушения описани в описаната по-горе докладна записка респ. налагане на наказание по чл.90,ал.1 ЗДСл..

Видно от протокол от 03.02.2011г. на заседание, проведено на същата дата, дисциплинарния съвет е взел решение да се изискат допълнителни доказателства от Директора на РВМС –Б. .

Във връзка с насроченото следващо заседание на дисциплинарния съвет на основание чл.93 ,ал.1 ЗДСл са поискани писмени обяснения от жалбоподател в срок до 08.02.2011г. относно констатациите в докладна записка № 2748 от 11.12.2010г. на Директора на РВМС –Б., каквито обаче в дадения му срок д-р Б. не е депозирал.

На заседанието, проведено на 09.02.2011г. , предвид депозираните от жалбоподателя писмени обяснения вх. № 2666/30.11.2010г. /дадени преди образуване на дисциплинарното дело/ , дисциплинарния съвет е взел решение преди определяне на степента на вината на жалбоподателя във връзка с извършеното от него нарушение да го изслуша.

На следващото заседание ,проведено на 11.02.2011г. дисциплинарният съвет се обединил около становището, че с действията си, описани в докладна записка от 11.12.2010г. на Директора на РВМС –Б., както и изложеното в писмените обяснения на д-р Б., потвърдено и в изслушването му пред съвета, последният е извършил виновно вмененото му нарушение по чл.89, ал.2, т.1 от ЗДСл. С възражение вх.№ 999 от 11.02.2011г.,И. Д.-редовен член на дисциплинарния съвет на НВМС е изразила становище ,че не е съгласна с налагането на дисциплинарно наказание „уволнение” ,

тъй като с оглед евентуално извършеното от него нарушение следва да му се наложи наказание „порицание“.

Видно от протокола от 1.02.2011г., генералният директор на НВМС е изслушал служителя, като на 09.02.2011г. е приел и писмените му обяснения. С тях той оспорил констатациите на подателя на докладната записка, възприети от дисциплинарния съвет. Резултатите от процесуалните действия в дисциплинарното производство са обобщени в решение на дисциплинарния съвет при НВМС от 11.02.2011г., в което било прието безспорно нарушение на трудовата дисциплина от страна на жалбоподателя, извършено виновно.

На 14.02.2011г. Генералният директор на НВМС е издал оспорената заповед № НК-002, с чието съдържание жалбоподателят се е запознал на 22.02.2011г.

С тази заповед, издадена на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл, на Н. Б. е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" за дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 1 - "неизпълнение на служебни задължения". В мотивите на заповедта, въз основа на подробно описани фактически обстоятелства, почиващи на конкретно индивидуализирани документи, които ги материализират, административно-наказващият орган е приел за установено, че за времето от 22.11.2010г. до 26.11.2010г. включително д-р Н. Е. Б. не е бил на работа и не е изпълнявал служебните си задължения, като за цитирания период д-р Б. не е бил в платен или неплатен отпуск. Липсва документ, от който да е видно, че същият е бил в платен годишен или неплатен отпуск или в отпуск, поради заболяване, с което е нарушил задължението си по чл. 23 от Закона за държавния служител

Въз основа на тези аргументи, решаващият орган е приел, че описаните деяния на Н. Б. "неизпълнение на служебно задължение" по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл, че същите съставляват тежки нарушения и са извършени виновно.

В настоящото производство е разпитани като свидетели Е. Д. И. и А. Д. Г. – пряк ръководител на жалбоподателя.

При така установените факти, от правна страна съдът съобрази следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 92, вр. с чл. 6, ал. 2 и ал. 3 ЗДСл, дисциплинарните наказания са налагат от органа по назначаването (в случая Генералния директор на НВМС/. Следователно оспорената заповед е издадена от надлежен орган, имащ териториална и материална компетентност.

От значение за процесуалната законосъобразност на оспорения акт е спазването на процедурата при издаването му, на формата на акта и съдържанието му относно съществените реквизити на заповедта.

При издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е спазена формата по чл. 59 от АПК и чл. 97 от ЗДСл.

Съдът намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на

дисциплинарното производство. От процесуалноправна гледна точка редът за налагане на дисциплинарни наказания е визиран в раздел II, глава Пета от ЗДСл. Съгласно чл. 96, ал. 1 от ЗДСл, преди да наложи дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 4 и т. 5, дисциплинарно-наказващият орган взема становището на дисциплинарния съвет, който образува дисциплинарно дело по негово нареждане. Цитираната процедура за провеждане на дисциплинарно производство пред дисциплинарния съвет е задължителна преди налагане на дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, каквото е наказанието на жалбоподателя. В това предварително производство се събират и изясняват фактите и обстоятелствата по извършеното нарушение, при необходимост се изслушват обясненията на държавния служител и се обсъждат представени от него доказателства. Съгласно чл. 96, ал. 3 от ЗДСл, дисциплинарният съвет приема решения с мнозинство от две трети. Решението на дисциплинарния съвет съдържа становище относно наличието на основание за дисциплинарна отговорност, както и относно вида и размера на съответното на извършеното нарушение дисциплинарно наказание. В 7-дневен срок от приемането на решението дисциплинарният съвет го представя заедно с преписката по делото на дисциплинарно наказващия орган (ал. 4). Законодателят е предвидил специална процедура преди налагане на по-тежките дисциплинарни наказания по т. 4 и т. 5 на ал. 1 от чл. 90 от ЗДСл, за да бъде изяснена безпристрастно фактическата обстановка и държавният служител да има възможност за представяне на доказателства в своя защита. Спазено е и императивното изискване на чл. 93, ал. 1 от ЗДСл дисциплинарно-наказващият орган да изслуша държавния служител и да приеме писмените му обяснения, което се установява от протокола за изслушване от 11.02.2011г./ л.39/ и от дадените писмени обяснения, приети с резолюция от дисциплинарно – наказващия орган на 09.02.2011г. По настоящото дело са представени данни за провеждане на такова производство, видно от приложените протоколи от заседания на дисциплинарния съвет от 03.02.2011г. и 09.02.2011г. и решението от 11.02.2011г. След като са обсъдени събраните в производството писмени доказателства, дисциплинарният съвет се е обединил около становището, че служителят е допуснала нарушения на служебните задължения, описано подробно в решението, поради което са налице основания за търсене на дисциплинарна отговорност. Наказващият орган се е съобразил със становището на дисциплинарния съвет, от своя страна допълнително е обсъдил писмените обяснения от наказания служител, поради което съдът намира за изцяло спазена предвидената от закона процедура. Видно от данните по дисциплинарната преписка е издадена заповед на Генералния директор на НВМС № РД 11 -896/16.12.2010г. за образуване на дисциплинарно дело срещу служителя Н. Б., както се установява и обстоятелството, че е съставен протокол от заседание на дисциплинарния съвет от 11.02.2011г. В цитирания протокол подробно са описани нарушенията, извършени от жалбоподателя, по отношение на които е предложено да се реализира дисциплинарна отговорност с налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение”. Изготвено е и решение № от 11.02.2011г. на дисциплинарния съвет, с което са описани дисциплинарните нарушения и е дадено предложение дисциплинарно-наказващият орган да наложи на Н. Е. Б. дисциплинарно наказание по чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл – уволнение.

Съдът намира, че обжалваната заповед № НК-002 от 14.02.2011г. на Генералния директор на НАП е надлежно мотивирана и е издадена при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

В заповедта подробно е описана фактичката обстановка, послужила като основание за започване на дисциплинарно производство срещу Н. Б., като факта, че последният не е бил на работа за процесния период не се оспорва от страните. Неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че макар и да не е бил на работното си място, последният си е изпълнявал служебните задължения. Видно от приложената по делото длъжностна характеристика за длъжността „главен инспектор –официален ветеринарен лекар” в РВМС – Б., по-голямата част от преките задължения на жалбоподателя следва да се извършват ежедневно, което и с оглед характера на вменените му задълженията ,свързани с издаването на документи в частност респ. извършване на проверки на такива, изисква присъствие на работното място от страна на Б.. Неоснователно и необосновано е твърдението, че тъй като в кабинета на жалбоподателя в [населено място], обособен като негово специфично работно място , нямало интернет, то това наложило последния да си извършва служебните задължения от дома. Нито в длъжностната характеристика, нито в какъвто и да било друг ведомствен акт не се установява възможност за жалбоподателя да извършва преките си служебни задължения от в къщи и при положение, че в процесния случай не се касае за инцидентно отсъствие в рамките на работния ден, а за отсъствие от работа в период на четири последователни дни , съдът намира че с това си поведение, жалбоподателят безспорно е нарушил императивното си задължение по чл.23 от ЗДСл.

Разпоредбата на чл. 91 от Закона за държавния служител изисква наличието на четири кумулативни предпоставки, за да бъде наложено най-тежкото дисциплинарно наказание: тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите; формата на вината на държавния служител; обстоятелствата, при които е извършено нарушението и цялостното служебно поведение на държавния служител. В конкретния случай, действията, извършени от жалбоподателя, доказват безспорно само факта не неотпечатване на компютърна разпечатка. Видно от показанията на разпитания по делото свидетел А. Г.- пряк ръководител на жалбоподателя , става ясно, че жалбоподателя често не е ходил на работа и дори бил предупреден за това от св.Г.. Още повече, че според твърденията на Г., жалбоподателят Б. не само, че не е ходил на работа през процесния период , но не е отговарял и на мобилния си телефон през цялото това време.

Що се касае до изложените от св.И., твърдения ,че на 23.11.2010г. т.е. по времето, когато жалбоподателят е отсъствал от работа той й е пращал е.мейли във връзка с изпълнение на служебните си задължения, съдът макар и да им дава вяра, не кредитира тези показания. Изплащането на е-мейл било то като уведомления за нещо, било като резултати от изследвания , както е посочено от св.И. в конкретния случай е обстоятелство, ирелевантно за настоящия правен спор. От приложената длъжностна характеристика, както се посочи по-горе е видно, че преките задължения на Б. не са свързани само и единствено с ползване на интернет, а са му вменени редица други ежедневни задължения, изискващи неговото присъствие на работа. Именно поради тази причина, съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, че отсъствието му от работното място не се е отразило на служебните му задължения.

Ясно и категорично разпоредбата на чл. 23 от Закона за държавния служител вменява задължение на държавният служител да спазва установеното работно време и да го използва за изпълнение на

възложените му задължения. В процесния казус се установи, че жалбоподателят не само не е спазвал работното си време в рамките на съответния работен ден, но дори и не е ходил на работа за период от 4 последователни дни, което безспорно представлява сериозно нарушение на трудовата дисциплина и предполага задължително ангажиране на дисциплинарната отговорност на извършителя на това нарушение, жалбоподателя в конкретния случай.

Въз основа на така изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена в изискуемата от закона писмена форма, при надлежно изложени мотиви, пълно описание на дисциплинарните нарушения и обоснован извод за съставомерност на описаните деяния, обуславящи ангажирането на дисциплинарната отговорност на служителя д-р Н. Е. Б. на длъжност „главен инспектор“ в [община], отдел „Здравеопазване на животните“ при РВМС – Б. с налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание – уволнение.

При така формулирания извод за законосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание съдът намира, че Заповед № НК-002 от 14.02.2011г. на Генералния директор на Националната ветеринаромедицинска служба за прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателя се явява законосъобразна. Материалноправното основание за издаването ѝ е нормата на чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, съгласно която органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато държавният служител бъде дисциплинарно уволнен. Наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ представлява основание за прекратяване на служебното правоотношение с конкретния държавен служител. Следователно, налице е обусловеност на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от заповедта, с която на служителя е наложено дисциплинарно наказание – „уволнение“. При наличието на законосъобразно издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание заповедта за прекратяване на служебно правоотношение с жалбоподателя също се явява издадена при правилно прилагане на материалния закон.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата на Н. Е. Б. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, VII състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Е. Б. срещу Заповед № НК-002 от 14.02.2011г. на Генералния директор на Националната ветеринаромедицинска служба.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: